

Arrest

nr. 221 525 van 21 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEMEYER
Cordoeaniersstraat 17
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2019 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 12 februari 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DEMEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 27 april 2018 de Schengenzone binnen, nadat zij van de Spaanse autoriteiten een visum verkreeg geldig van 10 april 2018 tot 31 juli 2018.

Op 27 november 2018 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen na de kennisgeving (bijlage 13). Deze beslissing wordt haar op 28 januari 2019 ter kennis gebracht.

Op 28 januari 2019 meldt verzoekster zich aan bij de gemeente Bilzen voor informatie met betrekking tot een wettelijke samenwoning of een huwelijk.

Op 11 februari 2019 wordt verzoekster gehoord. Zij wenst echter niet mee te werken en wenst niets mee te delen.

Op 12 februari 2019 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 12 februari 2019 wordt verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : K. (...)

voornaam : F. (...)

geboortedatum : (...).1984

geboorteplaats : S. S. (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾ tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.02.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.11.2018 dat haar betekend werd op 28.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Bilzen/Hoeselt/Riemst en betrokkene laat weten aan de politie dat ze niets wenst mee te delen.

Vervolgens geeft betrokkene aan dat ze getrouwd is met M. A. O. (...). Hij is momenteel in Marokko om alle documenten in orde te maken.

Uit het administratieve verslag en ook uit het rijksregister van de heer M. A. O. (...) blijkt dat betrokkenen niet wettelijk zijn gehuwd.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene op 28.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Betrokkene ondernam echter nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk.

Het feit dat betrokkene mogelijks samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en haar partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Bovendien kan betrokkenes partner haar steeds bezoeken in Marokko.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Bilzen/Hoeselt/Riemst en geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland. Betrokkene laat de politie weten dat ze niets wenst mee te delen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

Op 1 maart 2019 dient verzoekster in het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motiveringsplicht: schending van artikel 74/11, § 1 en 74/14 Vreemdelingenwet. schending van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008, schending van de motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

1.1

Overeenkomstig artikel 62 Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvSt nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvSt nr. 44.847 van 9 november 1993).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding

(RvSt 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt 14 3 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Concreet wat betreft het inreisverbod stelt de bestreden beslissing als (enige motivering): "Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Bilzen/Hoeselt/Riemst en betrokkene laat weten aan de politie dat zij niets wenst mee te delen.

Vervolgens geeft betrokkene aan dat ze getrouwd is met M. A. O. (...). Hij is momenteel in Marokko om alle documenten in orde te maken.

Uit het administratieve verslag en ook uit het rijksregister van de heer M. A. O. (...) blijkt dat betrokkenen niet wettelijk zijn gehuwd.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene op 28.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk.

Betrokkene ondernam echter nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk.

Het feit dat betrokkene mogelijks samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en haar partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Bovendien kan betrokkenes partner haar steeds bezoeken in Marokko.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Bilzen/Hoeselt/Riemst en geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland.

Betrokkene laat de politie weten dat ze niets wenst mee te delen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. "

Verweerster beroept zich op het artikel 74/11, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet en stelt dat verzoekster een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Er wordt verwezen naar het feit dat een risico op onderduiken zou bestaan.

Vanuit het belang van de immigratiecontrole wordt verzoekster een inreisverbod van twee jaar opgelegd.

Uit niets blijkt dat verzoekster een gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat de belangen van verzoekster, namelijk haar hechte band met haar Belgische partner en haar voornemen om met hem te huwen, werden afgewogen tegenover het belang van deze beweerde immigratiecontrole.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat verweerster bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidstoets heeft gedaan in de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft allesbehalve de bedoeling om te gaan onderduiken, zodat de gegeven motivering van verweerster niet strookt met de werkelijkheid. Overigens, verweerster vermeldt zelf in haar beslissing dat verzoekster op 28 januari 2019 op de gemeente is geweest om zich te informeren over een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Concreet werd aan verzoekster en haar partner meegedeeld welke documenten zij dienen voor te leggen om het huwelijk aan te vragen. Gelet op de noodzaak dat deze originele documenten dienen te worden opgevraagd en vertaald, is het duidelijk dat verzoekster en haar partner nog niet in de mogelijkheid waren om alles te verzamelen.

Dat verzoekster onmiddellijk een bevel werd betekend het grondgebied te verlaten en bovendien een inreisverbod werd opgelegd voor een periode van meer dan twee jaar, is onevenredig en disproportioneel en dit risico op onderduiken of het belang van de migratiecontrole rechtvaardigt niet dat aan verzoekster een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

1.2

Bij elke oplegging van een inreisverbod dient verweerster een individueel onderzoek door te voeren waarbij men rekening moet houden met een aantal fundamentele rechten zoals er zijn: recht op privé- en gezinsleven, ...

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsverplichting is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid bij de

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verweerster is in onderhavige zaak evenwel absoluut niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Verweerster heeft zich immers voor de - afzonderlijke - beslissing tot verwijdering van verzoekster dd. 11 februari 2019 gesteund op verkeerde uitgangspunten. Er blijkt immers duidelijk dat verzoekster en haar partner de nodige inlichtingen namen om de situatie van verzoekster te regulariseren.

Minstens is naast bovenstaande wettelijke basis ook de motivatieplicht alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door het gedrag van verweerder, hetgeen immers onmogelijk kan worden aanzien als zorgvuldig bestuur van een openbare overheid:

"Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS nr. 17411 van 3 februari 1976). Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht (Cass. 4 januari 1973, R.W. 1972- 1973, 1279)."

(A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDELANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 53)

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in hoofde van verweerster houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens in het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (o.m. het voornemen van het huwelijk van verzoekster met haar partner die de Belgische nationaliteit heeft).

Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12 februari 2019 op de verkeerde rechtsgronden is gesteund, voldoet ook de huidige bestreden beslissing niet aan de wettelijke motiveringsplicht, waardoor de vernietiging van deze beslissing zich opdringt."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In de middelen wordt de schending aangehaald van artikel 62 Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 houdende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen, artikel 74/11, § 1 Vw., artikel 74/14 Vw. en van de beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 8 EVRM, van artikel 7 EU-Handvest en van artikel 22 G.W.

Verzoekster stelt dat zij geen gevaar is voor de openbare orde en zij meent dat haar familiale belangen niet werden afgewogen. Zij zou een gezin willen stichten met haar nieuwe partner

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, 1° en 2° van de Wet 15/12/1980, dat luidt als volgt:

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De verzoekende partij betwist de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing aldus niet.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, heeft de verwerende partij wel degelijk uitvoerig, en alleszins afdoende, gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de duur van 2 jaar opgelegd werd.

In de bestreden beslissing rekening werd gehouden met alle elementen waarover het bestuur redelijkerwijs kon beschikken en met alle elementen waarvan zij in kennis werd gesteld door de verzoekende partij.

Er werd wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoekster op 28.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning, maar er kan alleen maar vastgesteld worden dat vooreerst er geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een huwelijk zijn genomen, en dat verzoekster gehoord werd op 11.02.2019 waarbij er tevens vragen gesteld werden over een duurzame relatie in België, maar dat zij hierop weigerde te antwoorden.

Verzoekster is aldus, op de eerste plaats, bijzonder slecht geplaatst om een onvolledige motivering aangaande het vermeend gezinsleven aan het bestuur te verwijten, nu blijkt dat zij op 11.02.2019 zelf geweigerd heeft om informatie dienaangaande vrij te geven, ondanks uitdrukkelijk verzoek daartoe.

Voorts werd in de bestreden beslissing op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat er geen concrete stappen werden ondernomen voor een wettelijke samenwoning dan wel een huwelijk en dat een eventuele samenwoning niet automatisch een verblijfsrecht genereert en dat betrokkenen door middel van moderne communicatiemiddelen contact kunnen onderhouden met elkaar, bovendien kan de partner van verzoekster haar komen bezoeken in Marokko.

Er moet in dat opzicht worden opgemerkt dat in het verzoekschrift geen nieuwe informatie wordt verschaft of stukken worden bijgebracht waaruit blijkt dat het Bestuur bepaalde zaken verkeerd of kennelijk onredelijk zou hebben ingeschat, wel integendeel.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Volledigheidshalve wordt ook opgemerkt dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van het feit dat zij een gevaar zou vormen voor de openbare orde, zoals in het verzoekschrift onterecht wordt gesuggereerd.

De verwerende partij wenst te besluiten dat uit het verzoekschrift alvast ook blijkt dat verzoekster de juridische en feitelijke motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

De door verzoekster aangehaalde bepalingen worden niet geschonden.

De middelen zijn niet gegrond.”

3.1.3.1. Verzoekster voert de schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 74/14 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.1.3.2. Verzoekster werpt de schending op van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) maar laat na om de bepaling aan te duiden die zij geschonden acht. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de Terugkeerrichtlijn, is het eerste middel, wat dit betreft, alleen al om die reden onontvankelijk (*cf.* RvS 16 oktober 2017, nr. 175.810).

3.1.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat zij “*geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.11.2018 dat haar betekend werd op 28.01.2019*”. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat verzoekster “*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven*” en gelet “*op het belang van de immigratiecontrole*”. Hierbij wordt tevens uiteengezet dat bij de verwijderingsbeslissing rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet kan worden aangenomen. Verzoekster verklaart immers niet minderjarige kinderen of medische problemen te hebben. Verzoekster geeft wel aan dat ze getrouwd is met M.A.O., maar uit het administratief verslag en het rijksregister blijkt niet dat zij gehuwd zijn. Op 28 januari 2019 kwam verzoekster informatie vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk, maar zij “*ondernam echter nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk*”. Het gegeven dat verzoekster “*mogelijks*” samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf, een repatriëring naar het land van oorsprong staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Verzoekster en haar partner kunnen contact onderhouden met elkaar door middel van moderne communicatiemiddelen en haar partner kan haar steeds bezoeken in Marokko. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.1.3.5. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

Verzoekster werpt op dat uit niets blijkt dat zij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Er wordt evenwel op gewezen dat de thans bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Haar kritiek in dit verband is bijgevolg niet dienend.

Verzoekster laat gelden dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat haar belangen, zijnde haar hechte band met haar Belgische partner en het voornemen om met hem te huwen, werden afgewogen tegenover het belang van immigratiecontrole. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: *“(u)it het administratief dossier blijkt (...) dat betrokkene op 28.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk”, verzoekster “ondernam echter nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk” en “(h)et feit dat betrokkene mogelijks samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en haar partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkenes partner haar steeds bezoeken in Marokko.”*

En

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt tussen het familieleven van verzoekster enerzijds en het belang van immigratiecontrole anderzijds. Verzoekster toont niet aan dat deze belangenafweging foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoekster laat gelden dat zij allermint de bedoeling heeft om te gaan onderduiken zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet. Verzoekster merkt in dit verband op dat de gemachtigde van de bevoegde minister in de bestreden beslissing zelf uiteenzet dat verzoekster zich op 28 januari 2019 is gaan informeren bij de gemeente over een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Verzoekster geeft aan dat haar toen werd medegedeeld welke documenten zij dient voor te leggen om een huwelijk aan te vragen. Verzoekster geeft aan dat zij en haar partner nog niet in de mogelijkheid waren om de nodige documenten te verzamelen.

Thans wordt verzoekster in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd. Verzoekster betwist in dit verband niet dat zij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.11.2018 dat haar betekend werd op 28.01.2019”*. Verzoekster uit wat betreft het risico op onderduiken kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en waartegen het beroep reeds verworpen werd bij Raads arrest nr. 221 524 van 21 mei 2019. Dit onderdeel van het middel is niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

Verzoekster werpt thans op dat de gemachtigde van de bevoegde minister zich voor de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) op verkeerde uitgangspunten heeft gesteund.

Verzoekster uit kritiek op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en waartegen het beroep tot nietigverklaring reeds werd verworpen. Dit onderdeel van het middel is niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634). Waar verzoekster nog opwerpt dat wanneer de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt vernietigd, ook de thans bestreden beslissing dient te worden vernietigd, wordt herhaald dat de Raad het beroep heeft verworpen.

Verzoekster stipt aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening dient te worden gehouden met alle gegevens in het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken en dus ook met haar voornemen om met haar partner die de Belgische nationaliteit heeft te huwen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister in aanmerking nam dat *“(u)it het administratief dossier blijkt (...) dat betrokkene op 28.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk”* en zij *“nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk (ondernam)”*. Het gegeven dat verzoekster interesse heeft getoond om met haar partner te huwen dan wel wettelijk te gaan samenwonen zorgt er niet voor dat de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten inreisverbod zou worden opgeschort. Er blijkt niet dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van dergelijke procedures moet afwachten alvorens een inreisverbod op te leggen, minstens toont verzoekster dit niet aan.

3.1.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.3.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22 van de Grondwet

Verzoekster wordt opgesloten met het oog op repatriëring naar haar land van herkomst, Marokko. Er werd haar een bevel betekend om het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod voor een periode van twee jaar.

De repatriëring van verzoekster naar haar land van herkomst zal echter, gelet op bovenstaande feitengegevens, het fundamentele mensenrecht, het recht op een familie- en gezinsleven van verzoekster schenden.

"Artikel 8 E.V.R.M. beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven. (...) Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 E.V.R.M. om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen." (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/weqwiis.aspx?id=109#evrm>)

Verzoekster en haar partner kennen elkaar ondertussen meer dan twee jaar en zij hebben een duurzame en standvastige relatie opgebouwd. Het is voor de partner van verzoekster onmogelijk om terug te keren naar het land van oorsprong van verzoekster, Marokko. Hij baat in België een koffiezaak uit en heeft in België het centrum van zijn belangen. Van partijen kan dus niet verwacht worden dat zij samen naar Marokko zouden verhuizen aangezien de partner van verzoekster hier in België zijn beroepsmatig heeft uitgebouwd en ook zijn gezinsleven verder wenst uit te bouwen.

Partijen hebben een duurzame relatie en vinden steun bij elkaar. Het zou een manifeste schending van artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22 van de Grondwet uitmaken indien verzoekster verplicht zou worden terug te keren naar het land van herkomst.

Verweerster stelt vrij laconiek dat verzoekster en haar partner door middel van moderne communicatietechnologieën contact kunnen onderhouden met elkaar. Verzoekster en haar partner willen echter hun duurzame relatie die zij hebben opgebouwd verder uitbouwen en dit is onmogelijk, zelfs met moderne communicatietechnologieën. Partijen willen verder een gezin vormen en denken reeds aan gezinsuitbreiding. Dit maakt voor verzoekster de kern uit van haar recht op een familie- en gezinsleven.

Dat verzoekster gedurende twee jaar niet meer naar België mag afreizen is niet alleen disproportioneel maar op geen enkele manier gerechtvaardigd.

De beslissing tot het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst maakt dan ook een manifeste schending van artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22 van de Grondwet uit.

Dit verzoek is onontbeerlijk teneinde een einde te maken aan de voortdurende schending van het artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de uitvoering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zal verzoekster ontegensprekelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplopen.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals hoger, onder punt 3.1.2. uiteengezet.

3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In de bestreden beslissing wordt in eerste instantie over het gezinsleven van verzoekster als volgt gemotiveerd:

"Vervolgens geeft betrokkene aan dat ze getrouwd is met M. A. O. (...). Hij is momenteel in Marokko om alle documenten in orde te maken.

Uit het administratieve verslag en ook uit het rijksregister van de heer M. A. O. (...) blijkt dat betrokkenen niet wettelijk zijn gehuwd.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene op 28.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Betrokkene ondernam echter nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk."

Uit de bestreden beslissing blijkt niet ondubbelzinnig dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt betwist. Er wordt vastgesteld dat hoewel verzoekster aangeeft getrouwd te zijn met M.A.O., uit het administratief verslag en uit het rijksregister van dhr. M.A.O. niet blijkt dat hij wettig met verzoekster gehuwd is.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003,

Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van verzoekster verder als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat betrokkene mogelijks samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten

aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en haar partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Bovendien kan betrokkenes partner haar steeds bezoeken in Marokko.”

Verzoekster werpt op dat haar partner onmogelijk kan terugkeren naar haar land van oorsprong omdat hij in België een koffiezaak uitbaat en het centrum van zijn belangen in België liggen. Verzoekster werpt op dat zij een duurzame relatie heeft en het dan ook een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM indien zij verplicht zou worden om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekster vindt de overweging in de bestreden beslissing dat zij met haar partner contact kan houden via moderne communicatiemiddelen laconiek. Zij laat gelden dat zij hun relatie verder wil uitbouwen en dit onmogelijk is zelfs met moderne communicatietechnologieën. Verzoekster laat gelden dat zij verder een gezin willen vormen en reeds denken aan gezinsuitbreiding. Verzoekster voert aan dat zij gedurende twee jaar niet meer naar België kan reizen wat niet alleen disproportioneel maar ook op geen enkele manier gerechtvaardigd is.

Verzoekster toont niet aan dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat *“betrokkenes partner haar steeds (kan) bezoeken in Marokko.”* Waar verzoekster opwerpt dat haar partner thans in België een koffiezaak uitbaat – wat overigens niet wordt aangetoond – sluit dit niet uit dat haar partner haar (periodieke) bezoeken brengt. Verzoekster betwist ook niet dat zij *“door middel van moderne communicatiemiddelen contact (kan) onderhouden”* met haar partner. Verzoekster is de mening toegedaan dat dit voor haar niet kan volstaan om haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te zien. Het staat verzoekster vrij om haar relatie met dhr. M.A.O. te officialiseren en vervolgens een visum gezinshereniging aan te vragen, waarbij ze vooreerst de opheffing of schorsing van het aan haar opgelegde inreisverbod van twee jaar overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet vraagt. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Verzoekster toont, gelet op voormelde vaststellingen, geenszins aan dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM door de gemachtigde gevoerd in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Aangezien artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.2.3.3. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en verzoekster niet aantoonde dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden aanvaard.

3.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET